

Enderrock | Elisenda Soriguera i Farrés | Actualitzat el 04/05/2019 a les 09:00

Mishima celebra 20 anys en directe: del local a la Catedral

El Festival Strenes va lluitar i va vèncer la pluja perquè els barcelonins poguessin actuar davant les escales de la Catedral gironina | Macaco, Marcel i Júlia i Miquel Abras tanquen el festival aquest cap de setmana

Mishima a les escales de la Catedral de Girona, al Festival Strenes | Gaspar Morer / Arxiu Strenes

La pluja va fer tremolar el Festival Strenes i el grup fins al darrer moment. Així com els directes de **Kids From Mars** i **Hot Drinks** es van haver de cancel·lar, finalment el concert de celebració dels 20 anys de **Mishima** a les escales de la Catedral gironina es va poder fer realitat gràcies a un bon equip ben coordinat. Així ho va explicar Xavi Pascual, director del festival, just abans d'engegar el concert: va prendre el micròfon per agrair a l'equip la feina feta. La pluja havia remullat l'espai durant tota la tarda, però un parell d'hores abans de l'inici del concert s'havia aturat, i això havia permès adequar les escales de la Catedral per poder-ho tirar endavant. Impermeables a l'entrada per si tornaven a caure quatre gotes (que per sort, no van caldre) i coixins dins bosses de plàstic perquè ningú tingües el cul remullat: així donaven la benvinguda a un públic que tampoc es va deixar vèncer per la fresca.

Era una cita d'aniversari: 20 anys de trajectòria, que el quintet va repassar durant gairebé dues hores de directe. Ho van fer simulant que aquest era l'assaig del concert, com si al local preparassin el repertori per la gran nit que s'apropava. I afegint-hi també a la teatralització un David Carabén amb ressaca, a qui els seus companys li recriminaven haver sortit un dia abans del que tocava, al més pur estil Ernest de Hannover. "Arribar a un concert de **Mishima** amb ressaca, aquesta és la història de la meua vida", afirmava sorneguer el cantant.

Per engegar, un viatge en el temps fins al primer disc amb "My Whole Life Crying", només amb el triumvirat format per David Carabén, Marc Lloret i Dani Vega, al qual de seguida es van afegir Alfons Serra i Xavi Caparrós per continuar amb "If God Gave Me the Power to Sense Beauty" o "Beautiful Drunk". El salt discogràfic al català va fer que el repertori continués amb "L'estrany", una cançó que des de la seva publicació ha patit moltes variacions en els directes: per l'ocasió, Dani Vega va canviar la guitarra per la mandolina. Després va ser el torn de "Cert, clar i breu", amb el públic esdevingut el millor corista, responent al cant de Carabén. El caliu començava a escampar-se entre les escales tot i la fresca que havia deixat la pluja: "Una sola manera" o "S'haurà de fer de nit", "dedicada a l'alliberament dels presos i perquè mori aquesta onada reaccionària", van portar el públic a la connexió total amb **Mishima**.

Després de "Jimi", una videotrucada de **Jaume Sisa** aconsellant a Carabén que cantés en anglès i marxés a triomfar a les Amèriques, va servir per donar pas a "Tornaràs a tremolar" en una versió molt canyera, guitarrera i elèctrica. Es va enllaçar com és habitual amb "La forma d'un sentit", per després seguir amb "Els crits" i una versió de "L'hombra feixuga" interpretada a sis mans al piano, i dues al *cajón*, com ja havien fet al Palau de la Música Catalana. Les cançons del seu darrer disc, *Ara i res* (TRIS/Warner, 2017), van aparèixer amb "Menteix la primavera", que va donar pas a un brindis molt especial, amb el seu propi cava, *Estones de Mishima*, i que va servir perquè el públic s'alcés i tardés a tornar a seure.

"Guspira, estel o carícia", "Vespres verds", "La tarda esclata", "Qui n'ha begut" i "L'última ressaca" van ser algunes de les cançons més ballades i celebrades per les 900 persones que havien esgotat les entrades per a la festa d'aniversari de **Mishima**, que va continuar el repertori amb "Qui més estima", "Mai més" i "Tot torna a començar".

El públic va aplaudir fins que la banda va tornar a sortir per encarar els quatre darrers temes: "L'element del paisatge", "Un tros de fang", "Miquel a l'accés 14" i, per acabar, "El camí més llarg", el que ha portat **Mishima** des del local d'assaig fins a la Catedral gironina.